

като охлюви на припекъ, слѣдъ лѣтенъ дъждъ. Това почти съ математична точностъ и на равни врѣмена се повтаря дванадесетъ пѣти въ годината.

Слѣдъ вечеря, Бойковска се прибра въ спалнята подъ прѣдлогъ да прѣспи дѣтето — донѣкждѣ и вѣрно — пакъ и много не ѝ се нравѣше разговорътъ съ стареца, а Бойковски и дѣдо Генко седнаха въ градинската бесѣдка, по която тънки жилави стебла хмелъ и канадска лоза, сплетени капризно, образува разкошни гирлянди. Баща и синъ денѣ малко се виждаха, та щѣха сега да си побѣбрятъ и да се полюбуватъ на майската ясна нощъ. Пълната голѣма мѣсечина, подобна на новъ бакжренъ саханъ, се мълкомъ подаваше изъ далечнитѣ тъмни силуети на Мургашъ-планина — само тукъ-тамъ на западния чистъ небосводъ се виждаха звѣзди, които слабо блѣскаха; тънъкъ приятенъ вѣтрецъ, идещъ откъмъ Владайското дефиле, клатѣше излека младитѣ листа на дърветата, — отъ което се произвеждаше шумъ подобенъ на далечно ехтене. — и раздухваше новъ обиленъ аромъ отъ безбройнитѣ цвѣтя; прилѣпи глухо се стрѣлкаха изъ тъмнината; тамъ далечъ до Орловия мостъ и по цѣлата рѣка Перловецъ силно ечеше сдружниятъ монотоненъ концертъ на безбройнитѣ жаби. Само туй нарушаваше пълната тишина, пригодна за най-фантастични мечти. До ушитѣ долетяваше понѣкога и малкиятъ но остъръ звукъ на сѣщо безбройнитѣ невидими комари и други дребни мушици.

Баща и синъ мълчаливо се вираха въ простора, въ небето, всѣки владенъ въ свои особни и най-разнообразни мисли. Дѣдо Генко прѣкарваше прѣзъ ума си всичко видѣно днесъ. Сега кой да почне и какво да приказва? — никой не знаеше.

Най-послѣ, Бойковски наруши мълчанието. Слѣдъ уводния и незначителенъ разговоръ, той продължи:

— Знаешъ ли, тате, какво съмъ намислилъ?

Собствено казано, нѣмаше нужда да задава тоя въпросъ на баща си — той отъ него не очакваше нѣкакъвъ важенъ отговоръ — но просто ей-тъй, само по-скоро да наскочи на туй, що искаше да каже.

Старецътъ мълчеше.